

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobců: **a) T B.** a **b) L. B.**, zastoupených JUDr. Václavem Luťchou, advokátem se sídlem Opatovická 18, Praha 1 proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor územního plánování a stavebního úřadu, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2009, č. j. 134/UPS/2009-3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně b) L. B. proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 11. 2011, č. j. 15 Ca 152/2009 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Dne 25. 11. 2008 zaslali žalobci Městskému úřadu Štětí žádost o souhlas s umístěním fotovoltaické elektrárny na jejich pozemcích.

[2] Dne 15. 12. 2008 městský úřad nejprve žalobcům sdělil, že s jejich záměrem souhlasí, následně však usnesením z 11. 3. 2009 toto sdělení zrušil. K odvolání žalobců žalovaný svým rozhodnutím z 10. 9. 2009 usnesení městského úřadu změnil tak, že nahradil jeden odstavec jeho odůvodnění.

[3] Společnou žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného.

[4] Krajský soud usnesením ze 4. 1. 2010 vyzval zástupce žalobce k zaplacení soudního poplatku za podání žaloby, který činí podle Sazebníku soudních poplatků 2.000 Kč, a poučil jej o následcích nezaplacení soudního poplatku.

[5] Soudní poplatek ve výši 2.000 Kč byl 11. 1. 2010 složen žalobcem a) na účet soudu.

[6] Krajský soud usnesením z 23. 9. 2011 opět vyzval zástupce žalobců, aby do 5 dnů od doručení usnesení doplatil soudní poplatek za podání žaloby ve výši 2.000 Kč, protože žalobci jsou 2 a soudní poplatek byl do té doby zaplacen pouze za jednu osobu. Zároveň jej poučil o následcích nezaplacení poplatku. Toto usnesení bylo právnímu zástupci žalobců doručeno 30. 9. 2011.

[7] Na výzvu krajského soudu reagoval zástupce žalobců podáním z 11. 10. 2011, v němž vyjádřil názor, že žalobci již svou poplatkovou povinnost splnili, byť zaplatili pouze jedenkráte 2.000 Kč, a to s ohledem na § 2 odst. 8 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle kterého platí, že: „*Vznikne-li více poplatníkům povinnost zaplatit poplatek, platí jej společně a nerozdílně.*“.

[8] Krajský soud v záhlaví uvedeným usnesením zastavil řízení o žalobě žalobkyně b) z důvodu nezaplacení soudního poplatku. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 10. 8. 2011, vydaný ve věci sp. zn. 1 As 74/2011, podle něhož účastníci řízení, kteří učinili společný návrh (§ 33 odst. 8 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), netvoří tzv. nerozlučné společenství účastníků ve smyslu § 91 odst. 2 zákona č. 99/1967 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), neboť tento institut v soudním řízení správním nelze aplikovat. Každý z nich vystupuje v řízení jako samostatný účastník, a proto je každý z nich zvlášť povinen zaplatit soudní poplatek.

II.

[9] Proti usnesení krajského soudu podala žalobkyně b) (dále také „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž brojí proti právnímu názoru krajského soudu. Opět upozorňuje na § 2 odst. 8 zákona o soudních poplatcích, který se má podle ní uplatnit bez ohledu na to, zda se jedná o nerozlučné společenství účastníků či společenství samostatné, či zda jde o řízení civilní nebo o soudní řízení správní. Správnost tohoto názoru má dokládat i citace z komentáře k občanskému soudnímu řádu či rozhodnutí Městského soudu v Praze v občanskoprávní věci sp. zn. 64 Co 436/2010.

III.

[10] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti podle ustanovení § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud přistoupil k přezkoumávání napadeného usnesení krajského soudu, a to v rozsahu

v kasační stížnosti uvedených námitek a v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. Neshledal přitom, že by řízení před soudem bylo zatíženo vadami, k nimž by musel přihlédnout z moci úřední i bez návrhu účastníka řízení. Kasační stížnost není důvodná.

[11] Předmětem nyní projednávané věci je posouzení otázky, zda zaplacením soudního poplatku žalobcem a) byla zároveň splněna poplatková povinnost také stěžovatelky, a zda tedy byli oba žalobci povinni zaplatit soudní poplatek společně a nerozdílně, nebo zda naopak vznikla s podáním byť společné žaloby každému ze žalobců poplatková povinnost samostatně, a stěžovatelka tak byla povinna zaplatit soudní poplatek bez ohledu na splnění poplatkové povinnosti žalobcem a).

[12] Krajský soud ve svém usnesení, kterým zastavil řízení o žalobě žalobkyně b), poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, čj. 1 As 74/2011-251, z něhož vyplývá, že pokud účastnící řízení učiní společný návrh, je každý z nich zvlášť povinen zaplatit soudní poplatek. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že se nikterak nejedná o ojedinělý právní názor prezentovaný v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Na dané téma naopak již existuje ustálená judikatura tohoto soudu, s níž je způsob, jakým krajský soud věc posoudil, zcela v souladu.

[13] Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zabývající se touto otázkou (srov. rozsudek ze 14. 2. 2008, čj. 1 As 37/2005-154, nebo rozsudek z 5. 5. 2010, čj. 2 As 23/2010-81) zdůrazňují právě specifičnost soudního řízení správního, a to s odkazem na § 33 odst. 8 s. ř. s., podle něhož „*podá-li více osob společný návrh, jedná v řízení každý sám za sebe a s účinky pro svou osobu*“. Jak zaznělo v prvém z uvedených rozhodnutí, vystupuje-li na straně žalující více žalobců, nikdy mezi nimi nevzniká nerozlučné, nýbrž toliko samostatné společenství v rozepři. Každý z nich jedná v řízení sám za sebe a každý z nich hájí své vlastní subjektivní právo. Ohledně každého z nich může řízení dopadnout různým způsobem. Ve vztahu k jednomu může soud žalobě vyhovět, zatímco ve vztahu k jinému ji může zamítnout, odmítnout nebo řízení zastavit. Pokud pak případně vyzní výsledek řízení pro každého z žalobců stejně, neznamená to ještě automaticky, že se tak stalo ze stejných důvodů.

[14] O odlišnou situaci nejde ani tehdy, pokud jsou žalobci spoluvlastníky nemovitosti, o kterou se v daném správním řízení jedná. V rozsudku z 9. 12. 2010, čj. 9 As 43/2010-50, Nejvyšší správní soud uvedl, že i spoluvlastníci nemovitosti jsou samostatnými účastníky správního řízení. Zájmy spoluvlastníků navíc mohou být mnohdy zcela protichůdné, tak jako v případě, kterého se týkal uvedený rozsudek. I proto tak úkon jednoho spoluvlastníka nelze automaticky přičítat druhému spoluvlastníku. Posledně citovaný rozsudek tak velmi důrazně odlišil soukromoprávní rovinu spoluvlastnictví od roviny veřejnoprávní. Tato procesní samostatnost ve správním řízení se tak přirozeně odráží i do samostatnosti účastenství v soudním řízení správním.

[15] Všechny výše předestřené závěry judikatury Nejvyššího správního soudu plně dopadají i na nyní posuzovanou věc. Stěžovatelka je sice společně se svým manželem, žalobcem a), spoluvlastnicí pozemků, na nichž manželé zamýšlí umístit fotovoltaickou elektrárnu, nicméně to nemění nic na tom, že jak v řízení před správními orgány, tak v řízení před správními soudy tyto osoby mohou vystupovat a vystupují jako nezávislé

osoby. Jedná se tedy o zcela odlišný procesní režim, než jaký se uplatní v občanském soudním řízení. Proto soud musí odmítnout jako irelevantní stěžovatelčiny poukazy jak na komentář k občanskému soudnímu řádu, tak na rozhodnutí Městského soudu v Praze vydané v občanskoprávní věci.

[16] Oba žalobci byli samostatnými účastníky řízení před krajským soudem, každý z nich měl tedy povinnost zaplatit za podání žaloby soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Není přitom vůbec podstatné, že se rozhodli podat společný návrh (§ 33 odst. 8 s. ř. s.). Protože stěžovatelka svou poplatkovou povinnost nesplnila (resp. soudní poplatek uhradila až poté, co krajský soud pravomocně řízení o její žalobě zastavil), krajský soud rozhodl správně, když řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku zastavil.

IV.

[17] Stěžovatelka se svými námitkami s ohledem na výše uvedené neuspěla, Nejvyšší správní soud proto zamítl postupem dle § 109 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou.

[18] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud nepřiznal žalovanému náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2012

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu